

Arvika, juli 2022

Jag skrev aldrig någon dagbok efter vår klassresa till Höglekardalen. Jag minns faktiskt inte varför. Känner jag mig själv rätt så blev den aldrig klar. Eller aldrig ens påbörjad.

Hur som helst, många av mina minnen från vår resa, precis som från hela tonårstiden, är blurriga och fragmentariska. Men jag har två starka minnen från resan.

Dels en mycket stark känsla från när vårt tåg stannade i Uppsala på morgonen. Jag satt och tittade ut på alla människor på perrongen. Människor på väg till arbetet, till skolan och mitt uppe i sin vardag. Självt var jag på väg bort. Bort från vardagen. Bort från det där vanliga och inrutade. Jag kände en stark känsla av frihet där på tåget när jag satt och tittade ut på perrongen. Jag har allt sedan den här stunden älskat början på en resa. Helst med start tidigt på morgonen. Att vara på väg mot något ovardagligt. Att välja vägen själv. Jag kan fortfarande förnimma känslan jag hade den där morgonen på tåget, vid perrongen i Uppsala i kroppen.

Mitt andra starka minne från resan är musik och vandringen på fjället. Jag vet inte hur mycket ni minns av oss olika klasskamrater från den här tiden. Jag kom ju i år sju från en special-klass i Stocksundsskolan. Jag var nog alltid en udda figur i barndomen och tonåren. Jag hade haft rätt besvärliga år i Stocksundsskolan med mobbing och bar på ett djupt rotat utanförskap.

För mig blev musiken en tillflyktsort. Inte egen musik utan andras musik. Musik betydde oerhört mycket för mig under de här åren, betyder fortfarande otroligt mycket. Vid vår klassresa hade Sony nyligen börjat sälja den allra första freestylern. Min morbror hade varit tidig att köpa en Sony Walkman och lånat ut den till mig under klassresan. För mig var det en fantastisk upplevelse att kunna ha med mig min musik ute och på resan. Det jag särskilt kommer ihåg är när vi gick på fjället på tisdagen. Jag hade freestylern med mig och ett par bra band. Det var en intensiv känsla att gå mitt uppe på fjället med min musik.

//Mattias//